

E. T. A. HOFFMANN

O caldeiro de ouro

Un conto de fadas moderno

Traducido por Jairo Dorado Cadilla

Hugin e Munin

PRIMEIRA VIXILIA

O desgraciado caso do estudante Anselmus · O tabaco do vicerreitor Paulmann e a serpe de verde dourado

O día da Ascensión, contra as tres de tarde, un home novo que entrara en Dresden pola Schwarze Thor¹ foi bater contra un cesto cheo de mazás e bolos que vendía unha vella contrafeita. Tan forte foi o trancazo que ciscou todo canto había, para ledicia dos rapaces da rúa, os cales axiña apañaron e repartiron o botín estrado ás présas polo mozo. Os berros da anciá provocaron que as comadres desatendesen biscoitos e augardentes, se abeirasen ao homiño e, falando coma bocapodres, desen en insultalo, de tal modo que o azorado individuo optou por afrouxar a bolsa, non demasiado chea, e consentiu que a vella lla rapinase para deseguida agochala. No estreito círculo que o arroteaba, abriuse unha fisgoa, e o mozo aproveitou para escapulirse mentres a vella lle berraba:

—Fuxe, fuxe, fillo de Satanás! No cristal! Pronto acabarás preso no cristal!

¹Construída na primeira metade do século XVII e derrubada a comezos do XIX, refírese á porta fortificada situada ao termo da rúa principal, no perímetro da cidade vella.

Tan terrible soou a voz estridente e irritada da anciá que os paseantes, abraiados, ficaram quedos, e os seus risos iniciais afundiron de vez no silencio. Ao estudante Anselmus, o noso mozo, que non deu entendido ao xeito as falas da muller, acometeuno un rauto de repentina xenreira e acelerou o paso para se zafar das miradas severas e curiosas daquela tropa. Conforme sorteaba o xentío, escoitaba murmurar: «Ai, coitado! Condenada vella!».

De modo sorprendente, as misteriosas palabras da vella imprimíranlle un sentido trágico a un suceso en por si absurdo, e as persoas alí congregadas pasaron a ollar con simpatía o descoñecido. As mulleres esbardallaban sobre o rostro groso —cunha expresión marcada pola carraxe interna—, a figura acorporada e a escasa elegancia do mozo, ataviado cunha vestimenta á moda de antano. O seu frac de cor gris cinza parecía confeccionado por un xastre que, se algo sabía de modernidade, sería de oídas; polo demais, as garbosas e negras calzas dábanlle ao conxunto un certo ar señorial que non lles acaía nin aos andares nin á postura do mozo.

Cando o estudante estaba para chegar ao final da rúa lindeira co xardín Linke, houbo quedar sen alento. Tivo que minorar o ritmo pero, ao que levantaba a vista, o único que distinguía eran as mazás e os biscoitos a danzaren diante del, ao tempo que nas miradas amables das mozas só apreciaba o reflexo das gargalladas burleiras da Schwarze Thor.

Xa na entrada do Linke, o fluxo de endomingados transeúntes era incesante. O son dos instrumentos de vento e o xúbilo da alegre concorrencia ía *in crescendo*. As bágoas acudiron aos ollos do pobre estudante

